

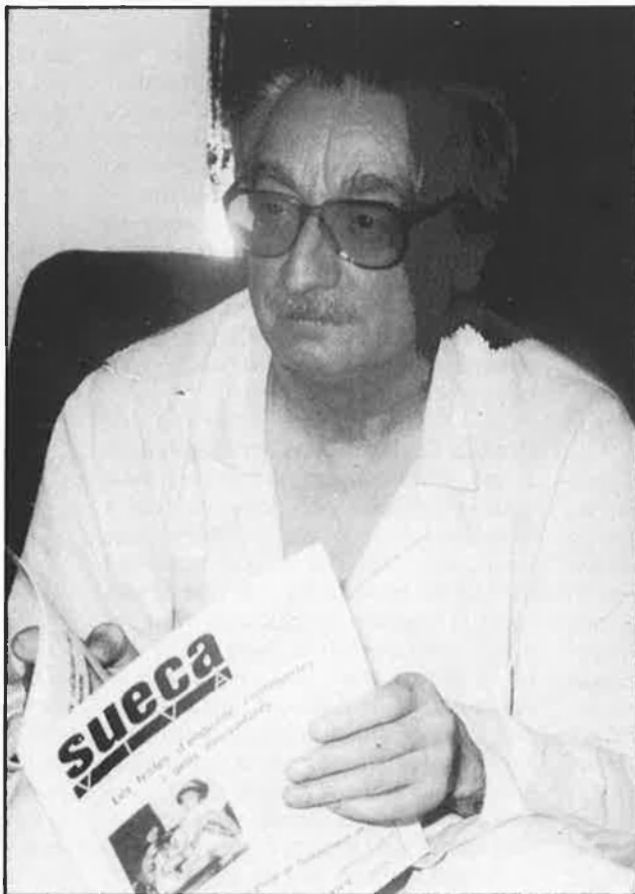
A Sueca, cada setmana

«Sueca Viva» s'ha convertit en un dels setmanaris més llegits en aquest municipi de la Ribera. Al darrere, els mateixos responsables que van promoure la revista satírica «El corcó», Ràdio 5 i el repetidor de TV3 que tants maldecaps provocà al delegat del govern Eugenio Burriel.

Biel Sansano

Sueca Viva ha esdevingut el mitjà d'informació dels suecans, desbancant les altres publicacions setmanals o quizenals que es fan al poble. I és que editar més de cinc-centes pàgines de premsa local i en català, en forma de números de vuit, dotze i setze pàgines —tot ve condicionat per les poques o moltes coses que passen cada setmana en un poble com aquest—, no és un fet que siga freqüent en aquests veïnats.

Els noms de Rosa Roig i de Vicent Ferri no diran gran cosa. El fet cert, però, és que aquest tàndem ja té un curt currículum. D'una o altra manera, han estat darrere d'històries com la revista satírica *El corcó*, l'emissora lliure Ràdio 5 i, a més, tenen una íntima amistad amb el supergovernador Burriel per tota aquella aventura del repetidor de TV3 a Sueca. Ells ara són els coordinadors de *Sueca Viva*.

Dalt, Fuster, lector impenitent de «Sueca Viva». Baix, Rosa Roig i Vicent Ferri.

—¿Quan i per què us plantegeu fer Sueca Viva?

—Mira, quan ja tinguérem clar el tema del repetidor de TV3, pensàrem que calia posar a l'abast de la gent la programació que aquest tercer canal oferiria, perquè, aleshores, la premsa no ho feia. Si havíem muntat un repetidor de TV3, era perquè la gent la veïés, i per a això, calia que tothom sabés que a tal hora tenia tal programa i, a tal altra, aquella pel·lícula. I una manera de fer tot això era traient una publicació. A més, consideràrem que no havia de ser un full, sinó que també podia incloure notícies del poble.

—Així, doncs, ¿el tema del repetidor de TV3 a Sueca ja ha quedat clar del tot? Ara se'n fa càrrec l'ajuntament, ¿no?

—No, no, en absolut. L'ajuntament únicament ha facilitat que el repetidor estiga instal·lat en una propietat municipal, i prou.

—¿Llavors, el manteniment... a càrrec de qui va?

—No el manteniment, sinó el repetidor, perquè aquest encara no està del tot pagat. Encara en devem diners i, per acabar de liquidar el deute, cada setmana fem loteria i la venem entre els veïns, i encara no hem descartat del tot que algun dia ens arribe la subvenció que ja fa molts mesos ens va prometre Acció Cultural del País Valencià.

—¿I després de tot això, Sueca Viva en què s'ha convertit?

—Doncs, en una mena de revista on en la darrera pàgina publiquem sempre la programació setmanal de TV3, però que en les onze pàgines anteriors podem publicar tot de notícies que s'esdevenen al poble, articles d'opinió, esports, etc. Ara, el setmanari ens permet de posar a l'abast dels suecans tot un fum de papers que altrament no llegirien mai.

—¿Quin tiratge feu?

—Açò depèn del contingut. Al començament, era més complicat perquè mai no ho encertaves, i variaves molt. Després, hem anat ajustant-ne el tiratge a les vendes, i ara ens és més fàcil de calcular, pel que publiquem, si en vendrem tants o quants. El tiratge sol oscil·lar entre els cinc-cents i els vuit-cents. Per exemple, quan esclatà la carcassa a Sueca i moriren tres persones, en férem vuit-cents, i ja no en queden.

—¿La revista, amb la publicitat i les vendes, s'autofinança?

—No, té un cert dèficit. Uns mesos per altres, sempre devem alguna cosa. Amb tot, hem fet alguns números on no hem perdut cap duro. Però el més normal és que en un guanyes unes pessetes i en un altre les perdes, i així vas fent. Sempre anem arrossegant un cert deute, no molt gros, però uns números per altres vas pagant a la impremta i així pots funcionar.

—¿Mai no us heu proposat fer-la comarcal?

—Sí, sempre ho hem pensat, però mai ho hem acabat de veure'n la viabilitat. És molt més interessant que no fer-la local, sobretot perquè hi ha més diversitat de notícies. Per exemple, hi ha coses que passen a Cullera que *Sueca Viva* no arreblega, i no perquè no ens interessen, sinó perquè nosaltres no podem anar a cobrir aquelles notícies i, d'altra banda, no tenim col·laboradors a Cullera. Caldria, doncs, establir tota una xarxa de col·laboradors a Polinyà, Corbera, Favara, etc. El que passa és que, en el millor dels casos, en trobaríem un, o un altre en algun poble, però la qüestió és molt difícil, perquè no hi ha una tradició de premsa comarcal, i no hi ha gent.

—¿I com feu la distribució?

—D'això s'encarrega una persona

que fa un recorregut pel poble i deixa tants exemplars en els quioscos, i després va venent-la pels bars, botigues, etc. Hi ha alguns bars que també se'n queden una quantitat per vendre-la als seus clients. Altres establiments en compren un exemplar perquè els seus clients demanen *SV* junt amb *Las Provincias* o *Levante*. Aquesta persona que s'encarrega de la distribució cobra un tant per cent per fer la faena.

Mira, sempre que munes una història d'aquest tipus, has de procurar que no perda ningú diners o que en perda els menys possibles. I si algú en pot guanyar, millor. Que la gent no treballe perquè sí. El voluntarisme és cosa de dos, tres persones, perquè els agrada patir, perquè tenen interès que això isca, etc., però a la resta de la gent no pots demanar aquestes coses.

—No fa massa vau participar en un congrés de premsa comarcal. Expliqueu-me com va anar això.

—Sí, l'Associació Catalana de Premsa Comarcal ens invità a assistir al seu segon congrés, a Figueres. Allà vam trobar una gent molt reticent a embolicar-se amb els problemes que tenim ací. Uns per altres, pensaven que ací ho tenim molt cru, que òbviament el tema de la llengua és vital per a tots, tot i que ells estaven millor que no nosaltres, però que no entrava en els seus càlculs finançar cap publicació d'ací. Evidentment, a nosaltres, no ens interessa que ens donen publicitat de la Generalitat catalana, perquè això no té cap sentit, seria contraproduent fins i tot. Ara bé, sí que ens interessa que ens donen algun duro, qui siga, com a subvenció a la llengua.

—¿Al País Valencià heu gestionat cap tipus de subvenció?

—Ací no hi ha cap llei ni cap previsió. Només quan la Conselleria de la

Presidència l'ocupava Blasco, hi hagué un intent de donar diners als butlletins d'informació municipal. Però, fins i tot això, s'ha acabat, i més encara per a gent com nosaltres.

—¿Així les coses, quines eixides trobeu?

—El millor seria constituir una associació de tota la premsa o les publicacions periòdiques que es fan en català al país, amb unes o altres proporcions. Llavors, anar a la Conselleria de Cultura o a la que pertoque i, amb la Llei d'Ús a la mà, establir uns criteris perquè ens subvencionen a tots. Cal que totes les publicacions ens coordinem i discutim conjuntament els nostres problemes.

—¿Però creieu que hi ha al País Valencià tantes publicacions de premsa periòdica per constituir-ne una associació?

—Home, si la fem ampla, n'hi ha algunes. Tu tin en compte que això és com la història de Ràdio 5: al començament, ningú no volia ni sabia fer-ne. Quant tots van veure que era relativament senzill, començaren a aparèixer ràdios en català per totes bandes.

—¿Amb aquesta premissa, quant de temps durarà *SV*?

—Home, mentre no passe res gros i el cos aguante. Tampoc per ara no tenim massa expectatives ni massa temptacions. Ara bé, quan Eliseu clave la TV3 a València, el nostre repetidor el podríem fer servir per fer televisió local, per exemple. Ara recorde que ho hem fet tot una mica al revés, perquè pel congrés de Figueres circulava un xicot, molt professional ell, que deia que primer calia fer premsa comarcal, després ràdio i, finalment, televisió. Nosaltres ho hem fet una miqueta al revés: primer ràdio, després televisió i finalment premsa. □

EL LLIBRE DEL 10e ANIVERSARI

CRONOLOGIA I NOTES
JOSEP M. ESPINAS
LLUIÍS BONADA

190.- PESSETES

Tria cronològica dels fets més importants que, dia a dia, mes a mes i any a any, han estat notícia a les pàgines de l'AVUI.

EN
CARRER
POBLACIÓ
VULL REBRE LLIBRES DEL Xe ANIVERSARI

envieu un taló bancari per l'import dels llibres que vulgueu rebre més 110.- ptes. per cada llibre, en concepte de despeses de trimesa (190.- + 110.- = 300 ptes. cada llibre).

En venda a les nostres oficines de Consell de Cent, 425, 4t. pis.